

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **Mgr. P. Ch.**, narozený dne X,
bytem X,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2022, č. j. KUUK/181371/2022/DS/Zvo,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2022, č. j. KUUK/181371/2022/DS/Zvo, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend (dále jen „magistrát“), ze dne 11. 5. 2022, sp. zn. MMUL/OPA/ODN/36876/2022/R. Prvostupňovým rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 5 000 Kč a podle § 90 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1, § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu mu uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně magistrát žalobci v prvostupňovém rozhodnutí uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 14. 1. 2022 v čase 17:45:48 hodin v Ústí nad Labem v ulici Pražská u zastávky MHD „Vodárna“ ve směru jízdy na Lovosice při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Karoq, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 43 km/h v úseku, kde byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h; vozidlu, které žalobce řídil, byla silničním rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost 96 km/h, přičemž s přihlédnutím k možné odchylce měřícího zařízení ± 3 km/h tedy činila rychlost vozidla 93 km/h. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce zrekapituloval průběh správního řízení a považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a se zákonem o silničním provozu. Žalovaný rovněž podle názoru žalobce průkazným a přezkoumatelným způsobem neprokázal spáchání přestupku žalobcem, neúplně zjistil skutkový stav, aprotoval nezákonný procesní postup magistrátu a v odvolacím řízení se dopustil dalších procesních pochybení, což má za následek nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce nejprve namítal, že správní řízení nebylo řádně zahájeno ve smyslu § 46 správního řádu, neboť mu nebylo zahájení správního řízení oznámeno. Jako první úkon v řízení byl vydán příkaz ze dne 7. 2. 2022, sp. zn. MMUL/OPA/ODN/36876/2022/PŘ, který však neobsahuje odkaz na § 46 správního řádu, a z jeho obsahu tudíž nelze dovodit, že se jedná o zahájení řízení ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu. Podle názoru žalobce je proto celé řízení zatíženo procesní vadou, která ve svém důsledku založila nezákonnost postupu žalovaného.
4. Žalobce dále připomněl, že v doplnění odvolání ze dne 3. 9. 2022 poukazoval na skutečnost, že u doručky prokazující doručení výzvy k doplnění odvolání ze dne 8. 6. 2022, č. j. MM/OPA/ODN/36876/2022/OZN, byla doručovaná písemnost uvedena pod č. j. MMUL/OPA/ODN/36876/22/VYZ. Žalobce v doplnění odvolání na tento rozpor upozornil a dovedil, zda ve skutečnosti nemohou existovat dvě zcela odlišná čísla jednací týkající se dvou různých písemností, na jejichž základě může správní orgán prezentovat cokoli. Podle názoru žalobce byl tímto pochybením narušen stav jeho právní jistoty a důvěra v zákonnost rozhodování správního orgánu. Žalobce rovněž namítal nezákonnost výzvy ze dne 8. 6. 2022 s odůvodněním, že nebyly dodrženy všechny obsahové náležitosti rozhodnutí (výrok, odůvodnění, poučení). Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal, stejně jako s námitkou, že správní spis obsahuje dvě písemnosti se stejným číslem jednací MM/OPA/ODN/36876/2022/PS (jedná se o č. j. MMUL/OPA/ODN/36876/2022/ÚJ, pozn. soudu), což jej činí nepřehledným a zpochybňuje důvěru žalobce v objektivitu a nestrannost rozhodování správního orgánu. Žalobce s ohledem na výše uvedené považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
5. Žalobce dále spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v nedostatečném vypořádání podjatosti oprávněné úřední osoby, přičemž žalovaný s odkazem na § 14 odst. 1 správního řádu k této námitce uvedl, že se o žádnou podjatost konkrétní úřední osoby Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nejednalo. Žalobce toto odůvodnění považoval za nedostatečné a nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s námitkou z hlediska systémové podjatosti správního orgánu podle § 14 odst. 2 správního řádu, která se týkala především podezření z neoficiálního předávání informací mezi veřejnoprávní korporací a policií. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou žalobce, zda jednání oprávněné úřední osoby mohlo ohrozit důvěru žalobce v důvěryhodnost rozhodování správního orgánu. Žalobce se dále vymezil vůči závěrům žalovaného, že za účelem objasnění skutkového stavu magistrát přistoupil k důkazu svědeckou výpovědí. Podle názoru žalobce žalovaný nejprve prezentoval podklady obdržené od policie coby dostatečné a následně bez jakýchkoli souvislostí tvrdil, že z řízení vyplynula potřeba objasnění skutkového stavu provedením důkazu svědeckou výpovědí. Podle názoru žalobce žalovaný potřebu provedení svědeckých výpovědí řádně neodůvodnil, ačkoli to bylo jeho povinností. Žalobce tento postup v odvolání napadl a žalovaný se s touto námitkou vypořádal pouze tak, že ze strany magistrátu k žádnému pochybení nedošlo. Žalobce považoval takové zdůvodnění za nedostatečné a uvedl, že žalovaný mohl situaci předejít, pokud by s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování úředním záznamem a oznámením o přestupku, jelikož se jedná o podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu sloužící správnímu orgánu spíše k určení směru dokazování. Za této situace si mohl žalovaný učinit závěr o nezbytnosti doplnění dokazování o výsledky svědků jako zásadního důkazu o skutkovém stavu. V napadeném rozhodnutí však žádná taková správní úvaha žalovaného uvedena není.

6. Žalobce rovněž nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s jeho námitkami o nezákonnosti ukončení dokazování, jestliže uvedl, že „*obviněný nedostal skutečnosti zaslání písemného vyjádření a neuvedl žádné nové rozhodné skutečnosti svědčící v jeho prospěch ani jiné návrhy na doplnění dokazování*“. Žalovaný se tímto vymezil vůči argumentům žalobce směřujícím proti způsobu ukončení dokazování uvedenému v protokole o ústním jednání ze dne 25. 4. 2022. Žalobce dále uvedl, že žalovaný rovněž nereagoval na jeho námitku ohledně nezákonnosti uplatnění koncentrace řízení a zcela pomínil i námitku stran namítaných rozporů v tvrzeních magistrátu, který na str. 8 protokolu o ústním jednání ze dne 25. 4. 2022 uvedl, že ve věci se nebude po ústním jednání pokračovat v řízení, tedy bezprostředně po tomto jednání ukončil dokazování. Žalobce upozornil na rozporuplnost tvrzení magistrátu, který uvedl, že nebude pokračovat v dalším dokazování a současně žalobce informoval, že se může ve lhůtě písemně vyjádřit. Žalobce se domníval, že s ohledem na ukončení dokazování magistrátem se nemá smysl k věci dále vyjadřovat, protože by k případným dalším důkazním návrhům nebylo přihlédnuto. Podle názoru žalobce pak těchto rozporuplných tvrzení bylo v dalším řízení využito v jeho neprospěch, a to konstatováním, že žalobce nevyužil možnost se k věci vyjádřit. Žalovaný mohl žalobce v odvolacím řízení znovu vyzvat k předložení důkazních prostředků, namísto klientského přístupu však vůči žalobci preferoval restriktivní postup, zároveň v napadeném rozhodnutí věrohodným způsobem své chování nevysvětlil. Žalobce dále namítl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k námitce žalobce, že stanovení lhůty „*cca 14 dní*“ v protokolu o ústním jednání ze dne 25. 4. 2022 je vágní a neodpovídající podmínkám správního řádu, protože z takto stanovené lhůty nelze přezkoumatelným způsobem určit, kdy došlo k počátku jejího běhu, jejímu uplynutí a tudíž z toho nelze dovozovat žádné další právní účinky. Žalobce zdůraznil, že žalovaný z této vágní lhůty vycházel při posouzení údajného zmeškání lhůty k vyjádření se k protokolu o ústním jednání.
7. Žalobce dále nesouhlasil s názorem žalovaného, že příkaz zrušený podáním odporu nemá jakýkoli vliv na pokračující správní řízení. Žalobce namítl, že se žalovaný tímto způsobem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhnul vypořádání jeho námitky a vysvětlení, za jakých okolností získal v rámci prvního úkonu ve věci (vydání příkazu) informaci o místě zastavení a následné kontrole vozidla žalobce na parkovišti u motorestu ve Vaňově, ačkoli tato informace nebyla seznatelná z policejních podkladů. Žalobce zdůraznil, že úmyslem jeho námitky nebylo polemizovat o právních účincích zrušeného příkazu vůči pokračujícímu správnímu řízení, ale skutečnost, že po zahájení správního řízení magistrát deklaroval jakýsi faktický stav, který neměl oporu ve správním spise, konkrétně použil údaj o místě zastavení vozidla žalobce, ačkoli tato skutečnost z úředního záznamu ani z postoupených příloh nevyplývala a lze předpokládat, že tuto informaci mohl získat pouze od policie. Žalovaný přitom na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že hlavním podkladem v řízení byla dokumentace k přestupku. Žalobce dále namítl, že si žalovaný odporuje v tom, že zrušený příkaz nemá jakýkoli vliv na pokračující správní řízení, když současně v jiných souvislostech uvádí, že vydaný příkaz byl prvním úkonem ve věci, z čehož lze např. odvodit běh promlčecí lhůty.

8. Žalobce dále připomněl, že svědek G. při výpovědi dne 25. 4. 2022 uvedl, že po zastavení vozidla byl přestupek zadokumentován, přičemž takto popsal postup policie bezprostředně po změření překročení rychlosti a zastavení vozidla na odstavné ploše. Svědek při jednání na otázku žalobce uvedl, že z tohoto úkonu neexistuje žádný písemný nebo audiovizuální záznam, či jiný listinný důkaz. Žalobce zdůraznil, že i přes tento rozpor a absenci věrohodných důkazních prostředků ve správním spise žalovaný vyhodnotil výpověď svědka G. jako věrohodnou a společně a s materiály postoupenými policií ji vzal za základ pro své rozhodování. Žalovaný ani svědek nevysvětlili a ze správního spisu to též nevyplývá, jakým způsobem k zadokumentování došlo. Žalobce zdůraznil, že ze správního spisu je naopak zřejmé, že jediným písemným záznamem ve smyslu zadokumentování přestupku je až policejní úřední záznam ze dne 25. 1. 2022, č. j. KRPU-12765-4/PŘ-2022-041006-LS, ze kterého však není seznatelné, že po zastavení vozidla byl přestupek zadokumentován. Žalobce dále připomněl, že policista G. v protokole o ústním jednání uvedl, že si nevzpomíná, kdo v době měření rychlosti vozidla seděl za volantem vozidla, rovněž si nebyl jistý, jestli řidič z vozidla vystoupil a šel policii naproti nebo zda seděl za volantem. Podle názoru žalobce nelze svědeckou výpověď považovat za věrohodnou a využitelnou jako důkaz, neboť svědek nepotvrdil, kdo vozidlo řídil a kdo se v době po jeho zastavení nacházel na místě řidiče. Žalobce pokračoval, že svědek Š. při svědecké výpovědi dne 25. 4. 2022 věrohodně nepopsal, kdo v době měření rychlosti vozidlo řídil a shodně se svědkem G. uvedl, že úkon o poučení řidiče v souvislosti s údajným spácháním dopravního přestupku byl uveden až v úředním záznamu ze dne 25. 1. 2022, resp. že při policejní kontrole dne 14. 1. 2022 žádný záznam na kameru nebyl učiněn. Tím svědek potvrdil, že z události ze dne 14. 1. 2022 neexistuje žádný záznam prokazující, že při spáchání údajného dopravního přestupku žalobce vozidlo řídil, že s ním bylo spáchání údajného dopravního přestupku na místě projednáno a že mu byla dána možnost se k postupu policie vyjádřit. Žalobce uvedl, že mu není do současnosti známo, z jakého důvodu jej policie lustrovala a poté označila za pachatele přestupku. Žalobce považoval protokol o ústním jednání ze dne 25. 4. 2022 za zmatečný mj. z toho důvodu, že byl poučen o povinnosti vypovídat pravdivě, aby si nepřivodil nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin dle § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Toto ustanovení nicméně definuje trestný čin podvodu, kterého se žalobce údajným překročením rychlosti nemohl dopustit. Žalobce dále upozornil, že nemohl být coby obviněný nucen k pravdivé výpovědi.
9. Žalobce považoval svědecké výpovědi zasahujících policistů za nevěrohodné i z dalších důvodů. Svědek G. uvedl, že vozidlo žalobce měli policisté na dohled na vzdálenost cca 100 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

m a podle svědka Š. bylo vozidlo žalobce dojetu „u takového esíčka u železničního přejezdu“. Žalobce připomněl, že trasa od místa údajného spáchání dopravního přestupku k místu, kde bylo vozidlo policií zastaveno, není rovná, nýbrž skutečně tvoří jakési „esíčko“. Žalobce zastával názor, že pokud vozidlo policie jelo za jeho vozidlem ve vzdálenosti cca 100 m, potom mělo žalovaným být postaveno najisto, jakou přibližnou rychlostí jela obě vozidla (správní orgán se na to mohl svědku dotázat) a zda je vzhledem k zatáčkám na silnici prokazatelné, že vozidlo žalobce bylo monitorováno policií na vzdálenost 100 m po celou dobu až do jeho zastavení. Podle názoru žalobce jej vozidlo policie nemohlo vzhledem k zatáčkám a odstupu 100 m nepřetržitě sledovat celou dobu až do zastavení. Žalobce dále uvedl, že magistrát neprovedl v průběhu správního řízení žádné místní šetření, kterým by ověřil stav na místě, a postavil tak najisto soulad svědeckých výpovědí se skutečností. Žalobce zdůraznil, že námitku týkající se monitorování vozidla policií uplatnil už v podaném odvolání, avšak žalovaný se námitkou nezabýval a uvedl pouze, že důvěřuje výpovědi zasahujících policistů.

10. Žalobce shrnul, že skutková zjištění týkající se ztotožnění provozovatele vozidla s osobou skutečně řídící vozidlo v době spáchání přestupku jsou žalovaným dovozována především ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, které jsou však v tomto směru nekonzistentní, a proto závěry žalovaného nemají oporu ve správním spise. Žalobce upozornil na to, že i přes jeho námitky proti postupu při kontrole policií dne 14. 1. 2022 žalovaný v odvolacím řízení nedožádal příslušný policejní orgán k ověření, zda jednání policistů bylo legitimní a odpovídalo běžným úředním postupům, čímž by podpořil věrohodnost jejich svědeckých výpovědí. Ve vztahu k postupu zasahujících policistů měl mít žalovaný postaveno najisto, jaké procesní úkony měli policisté při kontrole na místě učinit, aby jejich jednání bylo procesně nenapadnutelné. Listiny postoupené policií v souvislosti s oznámením dopravního přestupku neobsahovaly takové informace stran provádění silniční kontroly, o kterých později při ústním jednání dne 25. 4. 2022 vypovídali jako svědci zasahující policisté. Podle názoru žalobce proto není jasné, na základě jakých skutečností dospěl žalovaný k závěru, že svědecké výpovědi a postoupený spis považuje jako celek za věrohodné, ačkoli mezi listinnými důkazy a svědeckými výpověďmi existují nevyjasněné rozpory. Pracovník magistrátu k námitce žalobce stran nedostatečnosti policejních záznamů navíc připustil, že toto je věcí policie. Žalobce závěrem shrnul, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nezákonné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul průběh správního řízení a k námitce žalobce, že nebylo správní řízení řádně zahájeno, uvedl, že magistrát oznámil žalobci zahájení řízení dne 18. 2. 2022 doručením příkazu, který byl vydán jako první úkon v řízení. Žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu připomněl, že takový postup je ve správních řízeních zahájených z moci úřední běžný a není v rozporu s právními předpisy. Včasným podáním odporu se příkaz ruší a správní orgán pokračuje v řízení, a proto magistrát postupoval správně, pokud žalobci oznámil, že bude pokračovat v řízení a předvolal jej k ústnímu jednání. Žalovaný rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že písemnost ze dne 8. 6. 2022 má na doručence jiné číslo jednací. Žalobci byla správně zaslána výzva k doplnění odvolání, protože podal dne 6. 6. 2022 blanketní odvolání nesplňující požadavky dle § 82 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dále uvedl, že číslo jednací sice obsahuje na konci jiné zkratkovité označení, ale jak z písemností, tak z doručenky vyplývá jejich součinnost, neboť se shoduje další identifikační údaj, tj. shodné číslo 191287/22. Žalovaný rovněž nesdílel přesvědčení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce, že výzva musí obsahovat náležitosti rozhodnutí, neboť magistrát vyzýval žalobce k odstranění nedostatků podání a poskytl mu k tomu přiměřenou lhůtu. K nespokojenosti žalobce s vypořádáním námítky podjatosti úředních osob žalovaný uvedl, že se s danou námítkou vypořádal na str. 7 napadeného rozhodnutí a z průběhu řízení nevyplýnuly žádné skutečnosti svědčící o podjatosti oprávněné úřední osoby.

12. K námitkám žalobce stran důvěryhodnosti svědeckých výpovědí žalovaný uvedl, že on i magistrát vylíčili konkrétní skutkové okolnosti, o něž svá rozhodnutí opřeli, uvedli úvahy, kterými se řídili, a popsali závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěli. Na str. 8 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v rámci dalšího důkazního řízení a řádného objasnění skutkového stavu přistoupil magistrát k důkazu svědeckou výpovědí. Pro úplnost žalovaný citoval § 51 odst. 1 správního řádu a připomněl, že magistrát řádně žalobce předvolal k ústnímu jednání, kde ho zároveň vyrozuměl o provedení svědeckých výpovědí. Žalovaný dále označil dokazování jako souhrn úkonů správního orgánu prováděných s cílem zajistit, aby rozhodnutí odpovídalo skutkovému stavu rozhodované věci. Dokazování je mj. ovládáno zásadou materiální pravdy a volného hodnocení důkazů. Žalovaný dále připomněl, že z protokolu o ústním jednání ze dne 25. 4. 2022 vyplynulo vyjádření žalobce k provedeným svědeckým výpovědím, že se k nim nechce vyjadřovat a požádal o poskytnutí přiměřené lhůty 10–14 dní k písemnému vyjádření se k výpovědím, čemuž bylo vyhověno. Žalovaný z uvedeného dovodil, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech na spravedlivý proces. Magistrát na poslední straně protokolu o ústním jednání uvedl, že ve věci nebude po ústním jednání pokračovat v dalším dokazování a poskytl žalobci lhůtu 14 dní k písemnému vyjádření, avšak žalobce písemné vyjádření nezaslal a neuvedl žádné nové rozhodné skutečnosti svědčící v jeho prospěch ani jiné návrhy na doplnění dokazování.
13. Žalovaný k námitkám žalobce dále uvedl, že nejsou pochybnosti o místě spáchání přestupku, neboť v záznamu o přestupku ze dne 14. 1. 2022 jsou zaznamenány přesné souřadnice měřicího zařízení v době měření definující s dostatečnou přesností místo, kde k přestupku došlo. Žalovaný pokračoval, že tentýž záznam o přestupku obsahuje i jednoznačný údaj o datu a času spáchání přestupku, který je též uveden na fotografii z měření zachycující vozidlo značky Škoda Karoq registrační značky X. Podle názoru žalovaného není důkazní hodnota fotografií založených ve spise nijak snížena a vzhledem k tomu, že předmětné vozidlo bylo následně zastaveno policejní hlídkou a bylo zjištěno, že jej řídil žalobce, nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se žalobce dopustil přestupku. Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že žalobce nebyl v řízení postupem správních orgánů zkrácen v právu na obhajobu a právu na spravedlivý proces, v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy a obě rozhodnutí vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný navrhl soudu zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

14. V replice žalobce považoval za zarážející názor žalovaného, že výzvu ukládající účastníkovi řízení práva či povinnosti nelze považovat za rozhodnutí se všemi jeho povinnými náležitostmi. Žalobce dále uvedl, že magistrát v příkazu deklaroval, že rozhodoval na základě úplného a spolehlivě zjištěného skutkového stavu, tj. nepovažoval za potřebné svědecké výpovědi. Poté po podání odporu náhle dospěl k závěru, že je třeba vyslechnout svědky, aniž by tento postup zdůvodnil. Podle názoru žalobce tuto vadu nemohl zhojit ani žalovaný coby odvolací orgán, který se s touto námítkou z obsahového hlediska řádně nevypořádal a v napadeném rozhodnutí se omezil pouze na obecné fráze, že takový postup zákon

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

umožňuje. Žalobce dále upozornil na to, že žalovaný konstatoval, že v rámci dalšího důkazního řízení a řádného objasnění skutkového stavu přistoupil magistrát k důkazu svědeckou výpovědí. Žalobce si položil otázku, zda to znamená, že příkaz byl vydán na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jak mohl žalovaný v pokračujícím správním řízení vycházet ze stejných důkazních prostředků a stejného skutkového stavu. Žalovaný se tedy podle názoru žalobce nevypořádal s podstatou problému a přezkoumatelným způsobem nevysvětlil, co jej vedlo k závěru o nutnosti provedení svědeckých výpovědí, ačkoli po zahájení správního řízení deklaroval řádně a spolehlivě zjištěný skutkový stav. Žalobce dále upozornil na to, že žalovaný nepochopil podstatu jeho námítky, která nesměřovala proti tomu, kde a jak byla vozidlu radarem změřena rychlost, ale proti tomu, že magistrát při zahájení řízení v příkazním řízení fabuloval závěr, kde došlo k zastavení vozidla a následně z toho dovodil, že vozidlo bylo policií sledováno na trase několika set metrů po celou dobu, tj. od překročení rychlosti do zastavení vozidla policií. Přitom informace o tom, kde a v jakém čase došlo k zastavení vozidla policií, nebyla součástí podkladů postoupených magistrátu policií a jiné podklady magistrát k dispozici pro své rozhodování neměl. Závěr o tom, že vozidlo bylo sledováno po celou dobu od překročení rychlosti až do jeho zastavení, tak nemá podle názoru žalobce oporu ve správním spise, neboť nebylo prvotními podklady prokázáno, kde a v jakém čase bylo vozidlo zastaveno. Pro úplnost žalobce uvedl, že k podstatné části jeho žalobních námitek se žalovaný nevyjádřil.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Žaloba není důvodná.
18. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nereagoval vůbec či jen nedostatečně na značné množství jeho námitek obsažených v doplněních odvolání ze dne 24. 6. 2022 a ze dne 3. 9. 2022.
19. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

20. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Z rozhodnutí rovněž musí být zjištělné, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovou skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47).
21. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Podstatné je, aby se správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění správního rozhodnutí.
22. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu I. stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
23. Výše uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvážil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Prostý nesouhlas žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ať už pro nedostatek důvodů, nebo nesrozumitelnost. Soud připouští, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nevypořádal s některými dílčími námitkami žalobce, konkrétně se jednalo o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítky, že výzva k doplnění odvolání ze dne 8. 6. 2022, č. j. MM/OPA/ODN/36876/2022/OZN, měla na doručence prokazující její doručení žalobci uvedené jiné číslo jednací a že tato výzva byla zároveň nezákonná, protože nesplňovala náležitosti rozhodnutí. Žalovaný se rovněž adresně nezabýval námitkou žalobce, že předvolání zasahujících policistů Š. a G. coby svědků k ústnímu jednání ze dne 1. 3. 2022 a opakované předvolání ze dne 5. 4. 2022 mají stejné číslo jednací (jedná se o sp. zn., pozn. soudu) – tj. MMUL/OPA/ODN/36876/2022/ÚJ. Tyto námítky, které žalovaný výslovně nevypořádal, jsou ryze formálního (procesního) charakteru a nijak se nedotýkají toho, zda se žalobce přestupku dopustil, tedy merita sporu. Nebylo povinností žalovaného reagovat na každou myslitelnou námitku žalobce nesměřující do podstaty věci. Zásadní námítky žalobce žalovaný hodnotil a své závěry do odůvodnění napadeného rozhodnutí vtělil. Soud dále poukazuje na to, že žalovaný se zabýval námitkami žalobce stran věrohodnosti svědeckých výpovědí, jak bude vyloženo dále. Rovněž se dostatečně vyjádřil k námitkám týkajícím se zjišťování skutkového stavu magistrátem a potřeby provedení svědeckých výpovědí. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí, neboť z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Podstatné je, že se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami žalobce. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.

24. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, doručila magistrátu oznámení o přestupku žalobce ze dne 25. 1. 2022 společně s výstupem z rychloměru Ramer 10 C, ověřovacím listem k použitému rychloměru, úředním záznamem o přestupku, fotografiemi osobních dokladů žalobce, jeho vozidla v místě přestupku a osvědčením č. 296/20-1 opravňujícím nstržm. G. k používání rychloměru. Magistrát si dále opatřil výpis z evidenční karty žalobce ze dne 2. 2. 2022. Magistrát následně vydal ve věci příkaz ze dne 7. 2. 2022, sp. zn. MMUL/OPA/ODN/36876/2022/PŘ, kterým žalobce shledal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, neboť porušil § 18 odst. 4 téhož zákona. Za spáchání tohoto přestupku magistrát uložil žalobci podle § 90 odst. 1, § 35 písm. b), § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 5 000 Kč a podle § 90 odst. 1, § 35 písm. c), § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci příkazu. Proti příkazu podal žalobce dne 25. 2. 2022 odpor. Dne 30. 3. 2022 se konalo ústní jednání, jehož se účastnil žalobce a při němž byly provedeny listinné důkazy. Dne 25. 4. 2022 se konalo další ústní jednání, jehož se účastnil žalobce a při němž byli jako svědci vyslechnuti oba zasahující policisté, kterým žalobce během výslechu pokládal otázky. Dne 11. 5. 2022 vydal magistrát prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal dne 6. 6. 2022 blanketní odvolání, které na výzvu doplnil podáními ze dne 24. 6. 2022 a 3. 9. 2022. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
25. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řidič smí v obci jet rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
26. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.
27. Podle § 150 odst. 1 správního řádu platí, že povinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení lze uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považuje-li Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Není-li vydání příkazu prvním úkonem v řízení, nemusí příkaz obsahovat odůvodnění.

28. Podle § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
29. Podle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
30. Podle § 14 odst. 2 správního řádu úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.
31. Podle § 14 odst. 3 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.
32. Žalobce namítal, že správní řízení nebylo řádně zahájeno, neboť byl jako první úkon v řízení vydán příkaz. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že příkaz zrušený podáním odporu neměl vliv na pokračující řízení.
33. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že je-li příkaz vydán jako první úkon v řízení, je jeho povaha a účel dvojitý. Jednak představuje nepravomocné rozhodnutí o přestupku, které se v případě nepodání odporu stane pravomocným, za druhé supluje oznámení o zahájení řízení, neboť obsahuje všechny náležitosti podle § 46 odst. 1 správního řádu. Smyslem příkazu coby prvního úkonu v řízení je tedy jednak vyslovení viny obviněného (podmíněné tím, že nebude podán odpor) a dále samotné sdělení obviněnému, že došlo k zahájení řízení o přestupku. Teprve doručením příkazu se obviněný dozvídá, že je proti němu vedeno řízení o přestupku, v tomto smyslu je tedy příkaz oznámením o zahájení řízení. Je-li pak proti příkazu podán odpor, příkaz se ruší, správní orgán pokračuje v řízení a příkaz přestává působit jako rozhodnutí o přestupku. Nadále nicméně zůstává oznámením o zahájení řízení o přestupku, jelikož žádný právní předpis neumožňuje správnímu orgánu za této situace znovu zahájit správní řízení. Účelem formálního zahájení řízení je, aby bylo účastníkovi řízení zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby mu bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit (srov. viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 216/2015-44, ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 305/2021-37, ze dne 17. 9. 2021, č. j. 5 As 75/2019-24).
34. Soud s ohledem na výše uvedené nepřisvědčil tvrzení žalobce, že mu zahájení správního řízení nebylo oznámeno. V případě žalobce byl jako první úkon v řízení vydán příkaz, který byl žalobci doručen dne 10. 2. 2022 a který obsahoval všechny zákonem stanovené náležitosti, popis skutkového stavu a poučení o možnosti podat odpor, čehož žalobce využil. Podle názoru soudu musel žalobce z příkazu nepochybně seznat, jaké protiprávní jednání mu je kladeno za vinu, jaká je jeho právní kvalifikace a jaká mu hrozí sankce, rovněž tak možnost obrany v podobě odporu. Účel oznámení o zahájení správního řízení tedy příkaz splnil. Podáním odporu příkaz přestal mít účinky rozhodnutí o přestupku, nicméně nadále měl účinky úkonu zahajujícího řízení. Žalovaný si tedy neodporuje v závěru, že zrušený Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příkaz nemá jakýkoli vliv na správní řízení a zároveň byl prvním úkonem v řízení, jak namítal žalobce. Žalobce navíc sám výslovně v podané žalobě poukázal na to, že ve věci byl jako první úkon vydán příkaz. Na str. 6 podané žaloby dokonce výslovně uvedl, že „...po zahájení správního řízení prvoinstanční orgán deklaroval jakýsi faktický stav...“, přičemž napadal obsah příkazu. Je tedy zřejmé, že žalobce sám považoval příkaz za zahájení řízení a byl si zahájení řízení vědom. K námitce žalobce, že příkaz musí obsahovat odkaz na § 46 správního řádu, soud podotýká, že samotný příkaz je oznámením o zahájení správního řízení *sui generis*, a proto by případný odkaz na oznámení o zahájení správního řízení podle § 46 správního řádu byl nadbytečný; příkaz tudíž nemusí obsahovat odkaz na § 46 správního řádu. Námitku žalobce, že mu zahájení správního řízení nebylo oznámeno, proto soud hodnotí jako nedůvodnou.

35. Soud dále připouští, že číslo jednacích výzvy k doplnění odvolání ze dne 8. 6. 2022, č. j. MM/OPA/ODN/36876/2022/OZN, je na doručence založené ve správním spise uvedeno jako č. j. MMUL/OPA/ODN/36876/22/VYZ. Žalobce nicméně nepochybně, že mu výzva byla řádně doručena, neboť na ní doplněním odvolání reagoval a navíc v doplnění odvolání ze dne 24. 6. 2022 sám uvedl, že „[d]ne 20. 6. 2022 jsem převzal výzvu k jeho doplnění ve lhůtě 5 dnů“. Odlišnost v čísle jednacím lze podle názoru soudu hodnotit jako písarskou chybu nezpůsobitou zasáhnout do práv žalobce, jestliže mu výzvu k doplnění odvolání byla doručena a na jejím základě doplnil své původní toliko blanketní odvolání.
36. Rovněž nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že výzva k doplnění odvolání musí splňovat náležitosti rozhodnutí. Výzva k doplnění odvolání je neformálním procesním úkonem správního orgánu, neboť není rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu, kterým správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Magistrát ve výzvě ze dne 8. 6. 2022 uvedl, že obdržel odvolání žalobce, které nicméně neobsahovalo náležitosti dle § 82 odst. 2 správního řádu, a vyzval žalobce k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení výzvy. Podle názoru soudu výzva vyhověla požadavkům § 37 odst. 3 správního řádu, stejně jako § 4 odst. 2 správního řádu, podle něhož má správní orgán povinnosti poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Magistrát ve výzvě naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech žalobce. Námitka žalobce proto není důvodná.
37. Žalobce dále nesouhlasil s vypořádáním námítky podjatosti oprávněné úřední osoby. Podle názoru žalobce se žalovaný měl zabývat námitkou z hlediska systémové podjatosti, neboť se námitka týkala především podezření z neoficiálního předávání informací mezi policií a magistrátem. K tomu soud uvádí, že žalobce v doplnění odvolání ze dne 24. 6. 2022 namítal podjatost oprávněné úřední osoby, která podle jeho názoru již před druhým ústním jednáním dne 25. 4. 2022 disponovala informacemi, které nebyly součástí správního spisu a které nemohla získat jinak než kontaktem se zasahujícími policisty, neboť záznamy postoupené magistrátu policií tyto informace neobsahovaly. Žalovaný k takto formulované odvolací námitce na str. 7 napadeného rozhodnutí shrnul právní úpravu podjatosti úřední osoby a uvedl, že ačkoli pro vyloučení konkrétní úřední osoby zcela postačí prosté a doložitelné pochybnosti o její nepodjatosti ve vztahu k výsledku řízení pro její faktický poměr k věci samé, účastníkům řízení či jejich zástupcům, musí být uvedena pochybnost doložitelná a přezkoumatelná. Žalovaný dále uvedl, že není rozhodující subjektivní pocit konkrétní úřední osoby v případě, pokud pochybnosti existují. Žalovaný upozornil na to, že na rozdíl od předchozí právní úpravy nepostačuje pouhý povšechný odkaz na poměr k

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věci nebo účastníkům řízení a jejich zástupcům, ale k vyloučení z důvodu podjatosti je v konkrétním případě třeba nalézt vždy ještě určitý konkrétní zájem, ať již pozitivní či negativní, úřední osoby na výsledku řízení, pro který lze o její nepodjatosti pochybovat. Žalovaný dospěl k závěru, že námitka podjatosti nesplnila podmínku doložitelnosti a přezkoumatelnosti pochybnosti o podjatosti úředních osob a žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody svědčící o podjatosti těchto osob. Vztah oprávněných úředních osob k projednávané věci je čistě pracovní a profesionální a úřední osoby pouze plní své povinnosti a dodržují platné právní předpisy. Žalovaný proto dospěl k závěru, že z průběhu celého řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, které by svědčily o podjatosti oprávněných úředních osob.

38. Soud dává za pravdu žalovanému, že žalobce námitku podjatosti dostatečně nekonkretizoval. Po celou dobu správního řízení ani v podané žalobě neuvedl žádnou konkrétní osobu rozhodující v prvostupňovém řízení, která je podle jeho názoru podjatá. Nelze tedy žalovanému klást za vinu, že neměl zcela jasno v tom, vůči které konkrétní osobě námitka podjatosti směřovala, jak žalovanému v podané žalobě vytykal žalobce. Žalobce ani neuvedl žádnou další konkrétní informaci, kterou měla jím nespécifikovaná oprávněná úřední osoba získat od policie. Tato informace by přitom byla pro posouzení pochybností o nepodjatosti zcela zásadní. Soud dále považuje za podstatné upozornit na skutečnost, že žalobce v řízení před magistrátem systémovou podjatost úřední osoby vůbec nenamítal. Soud považuje vypořádání námítky podjatosti v napadeném rozhodnutí za dostatečné, přezkoumatelné a odpovídající obecnosti žalobcovy námítky. Soud dále upozorňuje na to, že námitka systémové podjatosti podle § 14 odst. 2 správního řádu míří především na situace související s pracovněprávními vztahy zaměstnanců územních samosprávných celků, což z námítky žalobce nelze dovodit. Žalobce rovněž námitku podjatosti úřední osoby vystupující v již skončeném prvostupňovém řízení vznesl až v doplnění odvolání. Nejednalo se tedy o námitku podjatosti úřední osoby, která v daném stadiu řízení (tj. v odvolacím řízení) měla rozhodovat. Žalobci přitom nic nebránilo v tom, aby námitku podjatosti úředních osob rozhodujících v jeho věci v prvostupňovém řízení vznesl v průběhu řízení před magistrátem. S ohledem na to, že námitka žalobce o podjatosti úředních osob byla obecná, a tedy zcela neodůvodněná, nebyl důvod, aby žalovaný rozhodnutí magistrátu zrušil, neboť žádné důvody podjatosti úředních osob nezjistil. Námitka žalobce tedy není důvodná, napadené rozhodnutí v této části je přezkoumatelné a rovněž není důvodná námitka žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, zda jednání úřední osoby mohlo ohrozit důvěru žalobce v důvěryhodnost rozhodování správního orgánu. Otázka důvěry v rozhodování správního orgánu úzce souvisí s podjatostí, kterou se žalovaný zabýval dostatečně.
39. Soud se dále zabýval námitkou žalobce o nezákonnosti ukončení dokazování. Z protokolu o druhém ústním jednání ze dne 25. 4. 2022 vyplývá, že se žalobce po provedení svědeckých výpovědí zasahujících policistů vyjádřil následovně: „Nyní bych se k provedeným svědeckým výpovědím nechtěl vyjadřovat a chtěl bych správní orgán požádat o poskytnutí přiměřené lhůty cca 10 – 14 k písemnému vyjádření k těmto výpovědím.“ Magistrát v protokolu reagoval následovně, a to tak že „[v]e věci se nebude po ústním jednání pokračovat v řízení dalším dokazováním. Správní orgán poskytne lhůtu cca 14 dnů k písemnému vyjádření.“ Žalobce ve lhůtě určené magistrátem žádné vyjádření ke svědeckým výpovědím nezaslal a v doplnění odvolání ze dne 24. 6. 2022 uvedl, že uvedeným vyjádřením magistrát popřel jeho právo se k dané věci vyjádřit a navrhnout důkazní prostředky. Žalobce uvedl, že chtěl jako důkazní prostředek navrhnout výslech svědka, který mohl k předmětné věci sdělit relevantní skutečnosti a magistrát mu to ukončením dokazování znemožnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

40. Žalovaný se k tomu v napadeném rozhodnutí vyjádřil na straně 9 v tom smyslu, že z protokolu o ústním jednání vyplývá, že žalobci bylo vyhověno a na jeho žádost mu byla poskytnuta přiměřená lhůta k písemnému vyjádření se ke svědeckým výpovědím. Žalobce tak podle názoru žalovaného nebyl krácen na právech na spravedlivý proces. Žalovaný rovněž připomněl, že magistrát počkal do dne 10. 5. 2022, tj. 15 dní od ústního jednání, na vyjádření žalobce, který však nedostal svému příslibu zaslání písemného vyjádření a neuvedl žádné nové rozhodné skutečnosti svědčící v jeho prospěch ani jiné návrhy na doplnění dokazování, a proto magistrát vydal dne 11. 5. 2022 prvostupňové rozhodnutí.
41. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje. Z výše citovaného vyjádření magistrátu v protokolu o ústním jednání ze dne 25. 4. 2022 jednoznačně vyplývá, že magistrát neměl v úmyslu opatřovat si sám další důkazy a provádět další dokazování, a zamýšlel tudíž dále vycházet z důkazů již provedených. Tento záměr magistrátu ovšem nevylučuje případné důkazní návrhy žalobce a případné další dokazování provedené na základě návrhu žalobce, shledá-li ho magistrát potřebným pro rozhodnutí věci. Není proto rozporné či nesmyslné, že magistrát žalobci poskytl lhůtu 14 dní k písemnému vyjádření, o kterou žádal. Podle názoru soudu nelze přičítat magistrátu k tíži, že žalobci vyhověl a na jeho žádost mu poskytl lhůtu k písemnému vyjádření. Nečinnost žalobce, který žádné vyjádření magistrátu v uvedené lhůtě nezaslal, nelze vyčítat magistrátu. Zároveň magistrát žalobci tím, že mu stanovil lhůtu k vyjádření a případnému navržení důkazů, nezakázal a neznemožnil, aby žalobce navrhl jakýkoli důkaz. Magistrát tudíž ani nemohl porušit zásadu zákazu koncentrace řízení, neboť žalobci neznemožnil navrhopvat nové důkazy a uvádět nové skutečnosti. Je možné též poukázat na to, že žalobce dle protokolu o ústním jednání dne 25. 4. 2022 uvedl, že se pouze vyjádří k provedeným svědeckým výpovědím zasahujících policistů, což později ani neučinil. Ani dle vyjádření zaznamenané v protokolu ze dne 25. 4. 2022 pak žalobce magistrátu neavizoval, že by měl nějaké důkazní návrhy. Teprve v doplnění odvolání uvedl, že „...chtěl jako důkazní prostředek navrhnout výslech svědka, který mohl k předmětné věci sdělit relevantní skutečnosti...“. Žalobce přitom podle názoru soudu dostatečně nekonkretizoval, o výslech jakého svědka a o prokázání jaké skutečnosti se mělo jednat. Soud zdůrazňuje, že žalobce mohl provedení tohoto důkazu žádat v odvolacím řízení, ale ani v odvolacím řízení tohoto svědka nenavrhl, ačkoli mu tedy v tom nic nebránilo. Nemůže tedy být důvodná námitka žalobce, že jej měl žalovaný znovu vyzvat k předložení důkazních prostředků.
42. Žalobce dále namítal nedostatečné vypořádání jeho námitek k obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 25. 4. 2022. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 24. 6. 2022 považoval magistrátem stanovenou lhůtu „cca 14 dnů“ k zaslání písemného vyjádření k svědeckým výpovědím za vágní definici čehosi, co neodpovídá správnímu řádu, neboť musí být řádně stanoven začátek a konec běhu lhůty. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že magistrát žalobci poskytl lhůtu cca 14 dní a posečkal až do 10. 5. 2022, tedy celých 15 dní. Soud dává žalobci za pravdu, že stanovená lhůta „cca 14 dní“ je poněkud neurčitá a vágní a taková formulace lhůty je zcela nevhodná. Nicméně to neznamená, že by šlo o tak zásadní vadu, pro kterou by soud měl zrušit rozhodnutí žalovaného. Je třeba se zabývat tím, zda v důsledku takto nevhodně stanoveného konce lhůty byl žalobce zkrácen na právu se vyjádřit k provedenému dokazování. Soud připomíná, že dle protokolu o ústním jednání ze dne 25. 4. 2022 žalobce požádal o poskytnutí lhůty 10 až 14 dnů k písemnému vyjádření k výpovědím zasahujících policistů. V tomto kontextu je pak nutno vnímat lhůtu cca 14 dnů, kterou magistrát žalobci určil k jeho písemnému vyjádření. S ohledem na uvedené tak lze dle soudu shledat, že se žalobce měl vyjádřit ve lhůtě 14 dnů od ústního jednání, které se konalo dne 25. 4. 2022. V projednávaném případě je tudíž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjevné, že žalobci byla na základě jeho požadavku určena lhůta k vyjádření se k svědeckým výpovědím zasahujících policistů, které žalobce nevyužil. Za stěžejní proto soud považuje skutečnost, že žalobce se ve lhůtě 14 dnů od předmětného ústního jednání nevyjádřil. Podle názoru soudu žalobci nemohla ve zpracování vyjádření a jeho zaslání bránit pouze neurčitost stanovené lhůty. Soud rovněž v souladu se žalovaným upozorňuje na skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 11. 5. 2022, tedy 16 dní po ústním jednání, a žalobce měl proto pro zpracování vyjádření a jeho následné zaslání magistrátu dostatek času. Soud proto dospěl k závěru, že žalobce nebyl neurčitou lhůtou zkrácen na jeho procesních právech, a námitka proto není důvodná.

43. Žalobce dále namítal zmatečnost protokolu o ústním jednání, neboť byl chybně poučen o následcích křivé výpovědi. Soud nejprve upozorňuje na to, že toto poučení se nachází v protokole o prvním ústním jednání ze dne 30. 3. 2022, nikoli ze dne 25. 4. 2022, jak uváděl žalobce. Soud dále připouští, že z protokolu ze dne 30. 3. 2022 výslovně vyplývá, že byl žalobce poučen o nutnosti „*vypovídat pravdivě a nic nezamlčet tak, aby si nepřivodil nebezpečí stíhání pro trestný čin dle ust. § 209 odst. 1 trestního zákoníku, případně pro přešupek dle ust. § 21 a § 49 zákona o přestupcích*“. Lze dát za pravdu žalobci v tom, že § 209 odst. 1 trestního zákoníku upravuje trestný čin podvodu, přičemž tohoto majetkového trestného činu se žalobce svou výpovědí dopustit nemohl a poukaz na dané ustanovení trestního zákoníku je zcela chybné. Nad rámec žalobních námitek soud dále zjistil, že rovněž druhá část poučení byla vadná, neboť magistrátem odkazované § 21 a § 49 jsou obsaženy v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který již byl zrušen. Poučení bylo nicméně především vadné v tom, že se žalobce coby podezřelý z přestupku nemůže na rozdíl od svědka dopustit křivé výpovědi, a to ani v případě, pokud by byl řádně o právech a povinnostech svědka poučen. Lze tedy přisvědčit námitce žalobce, že ho magistrát nemohl pod hrozbou postihu nutit k pravdivé výpovědi. Podstatné v projednávané věci je to, že magistrát žalobce nevyslychal a nenutil ho k výpovědi. Uvedené chybné poučení podle názoru soudu nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce navzdory nesprávnému poučení neuvedl žádné proti sobě svědčící skutečnosti, tj. nedoznal se ke spáchání přestupku. Vadné poučení mu tudíž nebylo nikterak k tíži. Ani ve vadném poučení obsaženém v protokolu o jednání ze dne 30. 3. 2022 soud neshledává takovou vadu řízení, pro kterou by soud měl zrušit rozhodnutí správních orgánů.
44. Žalovaný se dále podle názoru žalobce vyhnul objasnění, za jakých okolností získal magistrát v příkazu uvedenou informaci o místě zastavení a následné kontrole vozidla žalobce, neboť podle názoru žalobce tato informace nebyla seznatelná z policejních podkladů. Soud připouští, že na str. 2 příkazu ze dne 7. 2. 2022, sp. zn. MMUL/OPA/ODN/36876/2022/PŘ, je výslovně uvedeno následující: „*Z policisty vyhotoveného úředního záznamu vyplývá skutečnost, že po zjištění a změření překročení maximální povolené rychlosti v ulici Pražská bylo uvedené vozidlo zastaveno na odstavné ploše u budovy bývalého motorestu v Ústí nad Labem – Vaňov.*“ V úředním záznamu ani oznámení přestupku přitom tato informace explicitně uvedená není. Soud nicméně opětovně upozorňuje na to, že podáním odporu příkaz přestal existovat coby rozhodnutí a zůstal pouhým oznámením o zahájení řízení. Předmětem přezkumu žalovaného a nyní soudu je proto až prvostupňové rozhodnutí, které bylo vydáno na základě doplněného skutkového stavu a po dvou provedených ústních jednáních. Rozhodné tedy je, jak přesvědčivě objasnili skutkový stav magistrát a žalovaný. Svědek Š. přitom při ústním jednání dne 25. 4. 2022 jasně uvedl, že vozidlo žalobce bylo zastaveno „*na ploše před bývalým motorestem*“. Totéž uvedl i svědek G. Rovněž žalobce místo, kde byl policisty zastaven, nerozporoval a sám na str. 6 podané žaloby uvedl, že „*vozidlo bylo zastaveno na odstavné ploše u motorestu ve Vaňově*“. O Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

místě zastavení vozidla žalobce tedy není pochyb, stejně tak bylo postaveno najisto, kde se žalobce přestupku dopustil, tj. kde překročil nejvyšší dovolenou rychlost a kde byl změřen. Pro podstatu věci, tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti, je irelevantní skutečnost, u jakého konkrétního objektu byl následně žalobce policisty zastaven. Podle názoru soudu mohl pracovník magistrátu rozeznat místo zastavení vozidla žalobce z fotografie přiložené k úřednímu záznamu o spáchání přestupku, neboť na této fotografii za žalobcem a jeho vozidlem je v pozadí vidět budova, kterou osoba znalá místních poměrů, což lze u pracovníka magistrátu předpokládat, bez potíží identifikuje jako bývalý motorest ve Vaňově. Nic však nenasvědčuje tomu, že by magistrát získal informaci o zastavení vozidla žalobce způsobem vzbuzujícím pochybnosti o nepodjatosti úředních osob a zákonnosti. Soudu navíc není zřejmé, jak měl být žalobce zkrácen na jeho právech tím, že ve zrušeném příkazu byla uvedena informace, která z podkladů poskytnutých magistrátu policií explicitně nevyplývala, nicméně následně se ukázala být prokázanou.

45. Soud se dále zabýval námitkami žalobce směřujícím proti zjištěnému skutkovému stavu a výpovědím zasahujících policistů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru. Nejvyšší správní soud tyto důkazy považuje za postačující k závěru o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015–56, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 As 11/2019–37). Pokud tedy magistrát vydal příkaz na základě výše uvedených podkladů, postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dále je zapotřebí zdůraznit, že vydání příkazu nevyklučuje provedení dalších důkazů v pokračujícím řízení, neboť podáním odporu obviněný z přestupku dá najevo svou vůli, aby se v řízení pokračovalo. Soud připouští, že základní podmínkou pro využití příkazního řízení je, aby skutečnosti, z nichž správní orgán při rozhodování vychází, byly objektivním podkladem pro závěr o naplnění všech zákonných znaků přestupku a současně pro závěr, že se obviněný tohoto přestupku dopustil. Smyslem příkazního řízení coby jedné ze zkrácených forem přestupkového řízení je rychlé a hospodárné vyřízení věci. V příkazním řízení sice má správní orgán k dispozici podklady, z nichž vychází jeho přesvědčení o spáchání přestupku, nejedná se ale o dokazování ve smyslu § 51 a násl. správního řádu (srov. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2015, č. j. 8 As 193/2014–35). Správnímu orgánu tak nic nebrání v pokračujícím řízení doplnit skutkový stav. Žalobce se tedy mýlí, pokud se domnívá, že po vydání příkazu již nelze skutkový stav doplňovat o nové důkazy. Jestliže žalobce po vydání příkazu v odporu zpochybňoval dané podklady, magistrát nepochybil, jestliže přistoupil k doplnění dokazování výpověďmi zasahujících policistů, kteří byli přítomni přestupku. Magistrát pak nemusel odůvodňovat, že k výsledku policistů přistupuje za účelem objasnění skutkového stavu. Žalobce se proto mýlí i v tom, že bylo povinností žalovaného odůvodnit, proč byly vyslýcháni policisté jako svědci.
46. Soud dále poukazuje na to, že dle Nejvyššího správního soudu má svědecká výpověď standardně postupujících policistů obecně vysokou důkazní hodnotu. Obecně není důvod pochybovat o pravdivosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, neboť na rozdíl od přestupce nemají na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávají jen svou služební povinnost. Podle Nejvyššího správního soudu u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, je spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je objektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením přestupce a policisty je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty. Pochybnost o nezaujatosti policisty jako svědka může vzbuzovat neobvyklá horlivost a důkladnost policisty při řešení přestupku na místě samém, která spočívá například v tom, že přestupce podrobí kontrole dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu, jakož i rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy, aniž by vyvstal jakýkoli důvod k podezření, že některé z kontrolovaných prvků vozidla či jeho povinné výbavy nesplňují předepsané náležitosti. U přestupků prokazovaných především výpověďmi zasahujících policistů, kde není žádný další důkaz, jímž by šlo spáchání přestupku objektivně ověřit, je obecně třeba vstřícněji přistupovat k důkazním návrhům přestupce, jsou-li potenciálně schopné přinést nová zjištění podstatná pro řízení (srov. viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 As 235/2017-26, či ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).

47. Nejvyšší správní soud dále opakovaně vyslovil, že pro založení pochybnosti o pravdivosti tvrzení policisty by měly existovat konkrétní důvody. Policista se v řízení zásadně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policisty vyvstanou zejména tehdy, neshoduje-li se jeho výpověď v podstatných okolnostech věci s jinými důkazy. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědi v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (srov. viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 89/2015-33, či ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27).
48. V projednávaném případě se nejednalo o přestupek, k jehož prokázání by jako jediné důkazy proti sobě stály výpovědi policistů a přestupce, nýbrž rozhodující byl výstup z rychloměru. Výpovědi zasahujících policistů jsou rozhodující v případech přestupků, kde proti sobě jako hlavní důkazy stojí tvrzení přestupce a policistů nebo v případě rychloměrem zachyceného překročení rychlosti tehdy, pokud policejní hlídka řidiče bezprostředně po spáchání přestupku nezastaví, aby ho identifikovala. V případě žalobce se nejednalo ani o jeden z uvedených příkladů, výpovědi policistů lze tak hodnotit jako podpůrný důkaz. Soud považuje pro skutkový stav za naprosto klíčové, že žalobce výstup z rychloměru nikterak nezpochybnil ve správním ani soudním řízení. Magistrát a žalovaný tedy nepochybili, když při svém rozhodování z výstupu z rychloměru vycházeli. Soud dále zdůrazňuje, že vozidlo žalobce bylo policií zastaveno na základě předchozího překročení rychlosti, což lze označit za dostatečný důvod k „lustraci“ žalobce, jejíž provedení nebylo zapotřebí dále zdůvodňovat.
49. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že neexistuje žádný listinný či audiovizuální záznamu prokazující, že při spáchání přestupku dne 14. 1. 2022 vozidlo řídil on, spáchání přestupku s ním bylo na místě projednáno a bylo mu dána možnost se k postupu policie vyjádřit. Soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že nemá sebemenší pochybnosti o spáchání přestupku žalobcem, jehož vina je prokázána ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, podle jejichž názoru se žalobce nemohl vyměnit v průběhu řízení vozidla s jinou osobou. S výpověďmi policistů se dále podle názoru žalovaného shodují fotografie dokladů žalobce.
50. Soud se s názorem žalovaného ztotožňuje a považuje s ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu oznámení přestupku, výstup z rychloměru obsahující fotografii měřeného vozidla s údaji o provedeném měření a čitelnou registrační značkou a ověřovací list silničního rychloměru za základ pro zjištění skutkového stavu v projednávaném případě dostatečně prokazující, že k přestupku skutečně došlo. Dále soud zdůrazňuje, že správní spis Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obsahuje barevné fotografie, na nichž je zachyceno vozidlo s čitelnou registrační značkou, u něhož též stojí osoba, která vozidlo řídila. Nadto je nutné poznamenat, že podoba osoby zachycená na barevných fotografiích obsažených ve správním spisu se shoduje s podobou osoby na řidičském průkazu a občanském průkazu žalobce, které byly předloženy po zastavení vozidla zasahujícími policisty. Žádný z těchto podkladů nezbuzoval pochybnosti a bylo na jejich základě možné rozhodnout.

51. S ohledem na povahu věci byl rozhodujícím důkazem výstup z rychloměru, přičemž záznam pořízený silničním rychloměrem Ramer 10 C dokumentuje dobu měření, souřadnicemi přesné místo měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo. Jedná se tak o jedinečný, nezaměnitelný a neopakovatelný důkaz, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu daného měřidla a proškoleným policistou.
52. K námitkám žalobce stran nedostatků ve svědeckých výpovědích zasahujících policistů soud nejprve upozorňuje na to, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Bylo tedy na správních orgánech, jak důkazy v podobě svědeckých výpovědí zasahujících policistů hodnotili (srov. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007–114). Žalobce rozporoval tvrzení svědka G., že po zastavení vozidla byl přestupek zadokumentován a zároveň z tohoto úkonu neexistuje žádný písemný či audiovizuální záznam ani listinný důkaz. Z protokolu o ústním jednání ze dne 25. 4. 2022 vyplývá, že svědek G. ve výpovědi uvedl, že žalobce byl poučen o postoupení věci magistrátu a přestupek byl zadokumentován. Z protokolu o ústním jednání tudíž toliko vyplývá, že svědek G. uvedl, že přestupek byl „zadokumentován“. Není tak pravdivé tvrzení žalobce, že by tento svědek konstatoval, že neexistuje žádný písemný, audiovizuální či listinný důkaz. „Zadokumentováním“ přestupku lze podle názoru soudu rozumět změření rychlosti rychloměrem, uložení záznamu o měření, pořízení výstupu z rychloměru a fotodokumentaci pořízenou po zastavení vozidla žalobce, což představuje důkazy prokazující spáchání přestupku. Nebylo povinností správních orgánů reagovat na tento neexistující rozpor ve svědecké výpovědi a odstraňovat jej, jak se domníval žalobce. Rovněž tak není podstatné, že v úředním záznamu ze dne 25. 1. 2022 absentuje výslovná zmínka o „zadokumentování přestupku“ v tomto přesném znění, neboť je z úředního záznamu zřejmé, že za pomoci silničního rychloměru bylo zaznamenáno překročení rychlosti vozidlem žalobce.
53. Soud připouští, že svědek G. při ústním jednání dne 25. 4. 2022 uvedl, že si nevzpomíná, kdo v době měření seděl za volantem a zda řidič vystoupil z vozidla a šel k policistům či zda zůstal na místě řidiče. Zároveň je však z výpovědi svědka zcela evidentní, že si byl jistý tím, že ve vozidle byla pouze osoba řidiče, jehož podoba navíc odpovídala podobě na jeho osobních dokladech, a proto totožnost řidiče dále nezjišťoval. Svědek Š. rovněž neviděl v době změření osobu řidiče, zároveň si však byl jistý, že řidič byl ve vozidle sám a byl ztotožněn dle předložených dokladů. Svědek Š. výslovně uvedl, že z vozidla vystoupil pán – řidič vozidla, jehož totožnost byla porovnána s jeho osobními doklady, které předložil. Z výpovědi obou výše specifikovaných svědků je zároveň zřejmé, že po celou dobu po zjištění překročení rychlosti vozidla žalobce měli toto vozidlo v dohledu až do jeho zastavení policejní hlídkou. Co se týká prokázání totožnosti řidiče, výpovědi obou svědků se shodují v tom, že ve vozidle byla pouze jedna osoba, jejíž totožnost byla ověřena podle jí předložených osobních dokladů, které jsou žalobce. Soud s ohledem na výše uvedené považuje za logické, že pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve vozidle seděla pouze jedna osoba, musela to být z logicky věci osoba řidiče, jehož podoba odpovídala podobě na osobních dokladech žalobce. Soud proto nemá pochybnosti o tom, že je prokázáno, že vozidlo řídil žalobce, a že se tak právě žalobce dopustil předmětného přestupku.

54. Výpovědi obou svědků se rovněž shodují v tom, že žalobce při policejní kontrole dne 14. 1. 2022 nebyl poučen „na kameru“, protože řidič plně spolupracoval. Z výpovědí svědků je rovněž zřejmé, že žalobce byl policisty poučen o tom, čeho se dopustil, jaký mu hrozí postih a že bude věc postoupena magistrátu. Soud nemá důvod pochybovat o tvrzeních policistů, že žalobce poučili ústně. Skutečnost, že písemně bylo poučení uvedeno až v úředním záznamu ze dne 25. 1. 2022 a záznam na kameru nebyl učiněn, podle názoru soudu neznamená, že se přestupek nestal či že nebyl prokázán jinými výše uvedenými důkazy. Skutečnost, že žalobce při policejní kontrole dne 14. 1. 2022 nebyl poučen „na kameru“, tudíž nemá žádný vliv na spáchány přestupek.
55. Podle názoru soudu je rovněž irelevantní námitka žalobce týkající se vzdálenosti mezi jeho vozidlem a vozidlem policie po zjištění překročení rychlosti. Oba zasahující policisté shodně vypověděli, že dne 14. 1. 2022 měli stanoviště hlídky v zastávce MHD „Vodárna“, tudíž vozidlo policie v době měření stálo na místě a rozjelo se teprve za vozidlem žalobce po změření překročení rychlosti. Není proto rozhodné, jakou rychlostí jelo policejní vozidlo, které v rozhodném okamžiku, tj. změření překročení rychlosti rychloměrem, stálo na místě. Rychlost policejního vozidla neměla na změřenou rychlost žádný vliv, neboť podstatné je, jakou rychlostí jelo vozidlo žalobce v době měření. Je též nerozhodné, že byl žalobce následně policií dojet v nepřímém úseku. Z výpovědi policisty G. navíc vyplývá, že žalobcem namítaná vzdálenost cca 100 m mezi vozidly policie a žalobce byla v okamžiku, kdy se policie za žalobcem rozjela. Policista G. takto odpověděl na otázku, za jak dlouho vyjeli policisté za žalobcem po překročení rychlosti a zda bylo vozidlo žalobce v ten okamžik na dohled. Žalobce se tedy mýlí ve svém závěru, že podle výpovědi policistů jelo vozidlo policie za jeho vozidlem po celou dobu ve vzdálenosti cca 100 m, neboť tato vzdálenost byla pouze na začátku, když policisté za žalobcem vyjeli. Vzdálenost mezi oběma vozidly se musela z logiky věci zkracovat, neboť policisté žalobce následně dojeli a zastavili. Soud dále podotýká, že není podstatné přesné určení vzdálenosti mezi vozidlem policie a vozidlem žalobce, rozhodující je skutečnost, že oba policisté měli vozidlo žalobce po zjištění překročení rychlosti až do jeho úplného zastavení hlídkou stále v dohledu. Bylo tedy prokázáno, že vozidlo žalobce celou dobu jelo, je tedy vyloučeno, aby zastavilo a žalobce se vyměnil na místě řidiče s jinou osobou (která ani ve voze nebyla), aniž by to zasahující policisté zaznamenali. Žalobce ostatně ani netvrdil opak. Za dané situace tedy byl skutkový stav postaven najisto, a provedení místního šetření správními orgány tak nebylo nezbytné.
56. Žalobce se rovněž mýlí v závěru, že se žalovaný touto námitkou nezabýval, neboť na str. 8 napadeného rozhodnutí je výslovně uvedeno, že výpovědi policistů se shodují v zodpovězení otázky, zda měli sledované vozidlo žalobce od změření až po zastavení na očích, a je tak vyloučeno, aby se řidič v průběhu řízení vystřídal s jinou osobou.
57. Podle názoru soudu žalovaný nepochybil, jestliže nezpochybnil věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí zcela správně uvedl, že nelze logicky požadovat, aby výpovědi byly zcela shodné, pokud svědek ve spontánní části některé okolnosti uvede a některé na rozdíl od jiného svědka nikoli, není to rozpor, na základě kterého by bylo možné označit výpovědi svědků jako nevěrohodné. Soud doplňuje, že na případné nepřesnosti ve svědeckých výpovědích je nutné s ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu nahlížet jako na nedostatky v okrajových Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

aspektech případu, pochopitelné s ohledem na časový odstup více než tři měsíců mezi spácháním přestupku a výslechy svědků. Tyto nedostatky nemohly nijak ovlivnit věrohodnost výpovědi obou policistů, které se navíc v podstatných aspektech nelišily a které jsou nerozporné jak zvláště, tak ve vzájemném srovnání. Rovněž zasahující policisté vozidlo žalobce zastavili a žalobce kontrolovali z důvodu změřeného překročení rychlosti radarem. Policisté žalobce neznali, což žalobce ostatně sám ani netvrdil. Z obsahu správního spisu soud nezjistil, že by zasahující policisté při řešení přestupku na místě samém postupovali s neobvyklou horlivostí a důkladností (žalobce nad rámec zjištěného překročení rychlosti například nepodrobili rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy apod.). Rovněž z obsahu správního spisu ani vyjádření žalobce neplyne, že by se zasahující policisté vůči žalobci chovali nekorektně. Nebylo proto pochybením žalovaného, že nedožádal policejní orgán za účelem ověření, zda jednání policistů bylo legitimní a odpovídalo běžným úředním postupům k podpoření důvěryhodnosti svědeckých výpovědí. Rovněž nedošlo k narušení procesních práv žalobce, neboť se zúčastnil ústního jednání, při kterém mohl svědkům klást otázky. Výpovědi zasahujících policistů, kteří navíc neměli žádný zájem na věci, jsou dle hodnocení soudu věrohodné a správní orgány z nich mohly vycházet.

58. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokiem I. rozsudku zamítl.

59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval. Soud proto výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. května 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce